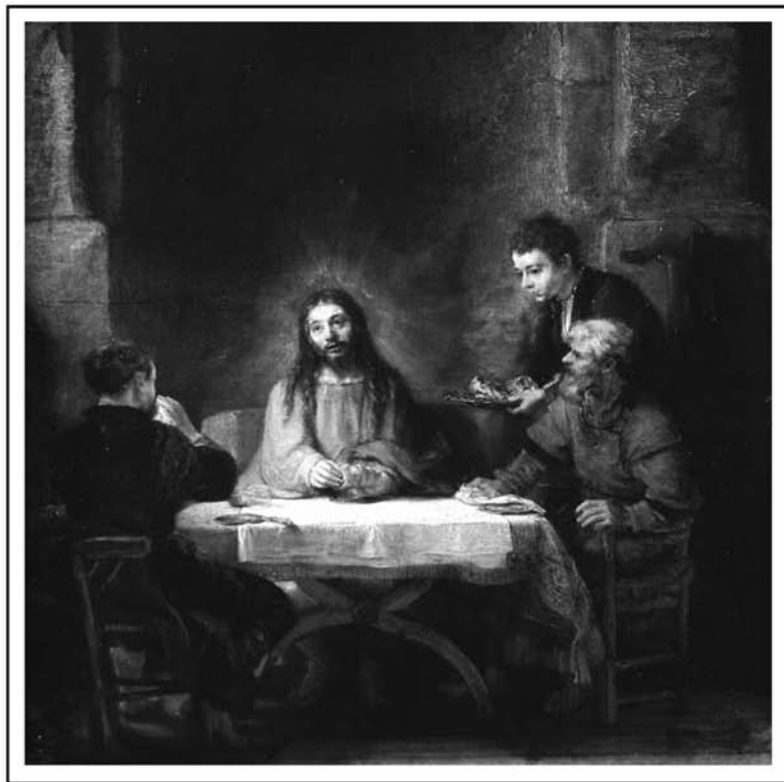

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Rembrandt Harmenszoon van Rijn - „Poutníci do Emaus“, 17.stol. ●

Září 2010

Je to také Boží dar, jestliže člověk může jíst a pít a tak se mít dobře i při vši své námaze.

Kazatel 3,13

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

Tyto letní měsíce byly zvláštní. Dost těžko se mi daří si nějak utřídit všechno to, co se dělo a děje. Osobní vzpomínky na krásné chvíle na sborovém pobytu v Perninku, na chvíle s rodinou nebo s mládeží se míchají dohromady se vším, co s událo kolem nás. Jak si srovnat, co jakou má důležitost tváří v tvář šoku z dalších přírodních katastrof s dopadem na statisíce lidí? Jak si srovnat, jaký život má vlastně smysl, jestli neselháváme v odpovědnosti, kterou nám Pán Bůh dal?

Příznávám, že když jsem slyšel všechny zprávy z Ruska, Pákistánu i od nás, měl jsem pocit, že nevím, kam dřív skočit. Jestli to, co právě dělám, mám skutečně dělat nebo všeho nechat a jít dělat něco úplně jiného, něco prospěšnějšího, důležitějšího. Najednou jsem nevěděl, podle čeho se mám vlastně rozhodnout. Nejsem tohoto pocitu úplně zbavený ani ve chvíli, kdy píšu toto zamyšlení. Co s tím, když takové události přicházejí stále častěji? Jak žít a přitom neotupět?

Promýšlel jsem biblické texty a vzpomněl jsem si na text z Markova evangelia. Poslední příběh před Ježíšovým vjezdem do Jeruzaléma. Uzdravení slepého Bartimaia. Člověka, který se nemohl orientovat ve světě kolem sebe prostě proto, že ho neviděl. Tápal, byl zmatený a bezmocný uprostřed všech dějů, které kolem něj probíhaly. První svědectví, které nám ten slepý žebrák dává, je zcela zásadní – pro řešení své situace volá k Ježíši z Nazareta s vyznáním, že právě on je ten zaslíbený Boží: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Přes všechny tlak, aby mlčel, Bartimaios křičel stále víc. Nenechal si vzít tuto zásadní jistotu zdroje změny své situace. To je něco, co potřebuji slyšet. Co potřebujeme slyšet. Ano, čeká nás nové a nové hledání odpovědí, ale nesmíme si nechat vzít jistotu víry, že zdroj těchto odpovědí je v tom, co přinesl Ježíš z Nazareta. Že právě on je živým Božím Slovem, po kterém se ptáme, po kterém voláme. Že právě on je Božím zjevením, které tak potřebuje tento svět.

Tím dalším, k čemu nás tento příběh uzdravení vede, je Bartimaiova odpověď na Ježíšovu otázku „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ „Pane, ať vidím!“ Ten slepý žebrák chce skutečně žít. Skutečně se chce nechat vést tím, co Ježíš přinesl. Nestačí mu náhražka, nestačí mu použití Ježíšovy osoby jako konzervantu svých vlastních představ. Bartimaios chce skutečně vidět. Chce být vtažen do skutečného světa tak, jak ho ukazuje Ježíš z Nazareta. I s tím, že to bude bolet.

A tak se tu pro mě objevuje odpověď evangelia na můj zmatek a hledání uprostřed vši té bolesti kolem nás. Ježíšova cesta pomoci člověku. Tam, kde jsme, tak, jak můžeme. Ochoty něčeho se vzdát pro toho druhého. Přesný návod nám nikdo ne-

dá. Jedno ale můžeme vědět - máme kde se ptát, máme kde hledat ukotvení v bouři nároků, kterým není v silách jednoho lidského života dostát. Nemusíme zavírat oči a vzdávat ochotu vnímat vše kolem nás. Nemusíme ani opustit všechno, co je naším životem a začít dělat něco úplně jiného. Můžeme žít s odpovědí na Ježíšovu otázku „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ „Pane, ať vidím!“

Jiří Ort

Pravidelná setkání

Na začátku školního roku bych vás rád pozval k pravidelným setkáním v našem sboru. Vezmu to pěkně popořádku od malých dětí.

Schůzky maminek s předškoláky zůstávají ve středním termínu (**středa odpoledne**) s tím, že Markéta Starobová vždy posílá organizační mail. Kdo byste tyto maily nedostávali, obraťte se na mě (jiri.ort@evangnet.cz). S dětmi probíráme paralelní témata k nedělní škole a také si povídáme a zpíváme. A je nám spolu dobře.

Starší děti (školní), se předběžně budou scházet rovněž ve stejném termínu jako minulý rok – tj. v **úterý od 15.30**. Tento termín je orientační, uvidíme, jak na tom děti budou se školou. Na těchto setkáních si vyprávíme biblické příběhy, zpíváme, hrajeme hry. A letos bych moc rád začal s občasnými výlety po Praze – přece jenom je v tom našem městě stále na co koukat a co se dozvídat.

Mládež příliš nemáme – a to jsem použil eufemismus. Danek na jiném místě sborového dopisu s nadšením píše o táboře mládeže Poděbradského seniorátu. Tato skupina je provázána se schůzkami v Nuslích. Provázána je i s naším sborem právě přes Danku. Vřele doporučuju schůzky těchto mladých lidí, které jsou, příznávám, blízcí mému srdci. Tedy – **středa od 19.00**.

Třicátníci se scházejí každé **1. úterý v měsíci od 19.30 k biblickým hodinám** po bytech. Místo schůzky se vždy objeví ve sborovém dopise, posíláme také mail. Tato biblická setkání budou tematická – v současné chvíli začínáme cyklus Pašiji. Zároveň upozorňuji na další biblické soustředění, které se bude konat **2. 10. 2010 v Tetíně**.

Schůzky třicátníků budeme svolávat nárazově. V současné chvíli nejsme příliš schopni se scházet pravidelně. Ale občasně schůzky budou a všichni se na ně těš!

Klasická, **každotýdenní biblická hodina**, zůstává v běžném termínu – tj. ve čtvrtek od 17.30. Probíráme prorocký proroka Zacharjáše a osobně musím říct, že otvírání světa této knihy je dobrodružné. Takže – jste velice zváni!

Schůzky seniorů zůstávají rovněž v klasickém termínu – ve **2. úterý v měsíci od 14.00**. Sejdeme se již v září – **14. 9**. Povím vám něco málo o apoštolu Pavlovi. Abyste také něco měli z mého studijního volna.

Tolik průřez pravidelnými setkáními. Moc se těším, že se budeme vídat! **Jiří Ort**

Zpráva o sborovém výletu

I letos se uskutečnil náš tradiční jednodenní výlet na začátku měsíce června. Po studeném a deštivém týdnu se v pátek obloha vyjasnila a předpověď na víkend slibovala teplé a slunečné dny, což se k naší radosti vyplnilo. Jako obvykle jsme se sešli v sobotu ráno na Čechově náměstí a po kratičkém zpoždění jsme v dobré pohodě vyjeli směrem na Benešov a dále půvabným krajem zvaném též Česká Sibiř. Tento tichý a trochu drsný kraj popisuje spisovatel Jan Herben ve své knížce o přírodních a historických obrázcích z Táborska nazvané „Hostišov“. Táhlé a zalesněné kopce a řídké osídlení dává krajině poněkud zádumčivý vzhled.

Původně plánovaná cesta na horu Blaník se nekonala, neboť po předběžném prozkoumání byl shledán výstup nahoru příliš obtížný pro většinu účastníků a jejich celkem nezajímavé čekání dole u autobusu by asi nikoho nepotěšilo. Proto jsme pokračovali dále v cestě do Vrchotových Janovic, naší první zastávce, abychom si prohlédli tamní zámek. Nejprve jsme se prošli zámeckým parkem k malému hřbitůvku, na kterém odpočívá poslední majitelka zámku hraběnka Sidonie Nádherná a někteří členové její rodiny. Na zámku jsme pak za přiměřené vstupné procházeli dvěma patry a obdivovali jak nástrovní malby nad schodišti, tak i pokoje zařízené přepychovým nábytkem, obrazy a předměty z doby minulé, kdy život na něm byl v plné slávě. Výklad průvodců po zámku zajišťovali velmi mladí studenti, vždy oblečení do kostýmů ve stylu doby, o které vypravovali. Zámek Vrchotovy Janovice, původně renesanční a později přestavovaný, je nyní součástí Národního muzea a nabízí i prohlídky několika stálých expozic.

Z bohatého zámku cesta a návštěva malého a chudého evangelického sboru v Sedlci-Prčicích byl velký protiklad. Znovuobnovený sbor má pouze /podle ev. kalendáře/ 63 členů. Přijali nás spolu se sestrou jáhenkou Pavlou Jandečkovou velmi srdečně a připravili nám v malé kuchyňce velké pohoštění. V prostorném a skromně zařízeném sále kostela jsme se pak dovídali o starostech i nadějně činnosti tohoto malého sboru a jeho plánech do budoucna, že se jim podaří samostatný sbor udržet. Kostel potřebuje mnoho oprav /Hanka Velátová si hned představovala, jak by na holých zdech krásně vynikaly obrazy od bratra Rady/. Je potěšující, že se stále nacházejí lidé, kteří si váží svého sboru a jsou ochotni obětovat pro něj mnoho času i prostředků. Přejeme jim, aby se tato práce dařila.

Následujícím cílem výletu byla vesnice Červený Újezd u Votic a na jejím okraji stojící velká budova zvaná Villa Vallila, zdobená plastikami od F. Bílka. Jejím majitelem je nyní stejnojmenné občanské sdružení, které zde provozuje chráněné bydlení pro mladé lidi sociálně znevýhodněné a program „Dům na půli cesty“. Klienti se tu připravují pod vedením manželů Evy a Miroslava Klípovými na samostatný život. V současné době jich tu žije asi deset. Žádného z nich jsme si

ce v sobotním odpoledni nezastihli, ale mohli jsme projít celou budovu a prohlédnout si všechny její účelně zařízené prostory. K domu patří velká zahrada, která se stala naší oázou klidu a příjemného posezení v chládku pod vzrostlými stromy. Děti zase měly radost z malého stádečka ovcí a jedné uvázané mlsné kozy, že je mohou krmit vlastnoručně natrhanou trávou. Také na stromě visící velká houpačka nezůstala bez povšimnutí. I tady jsme byli pohoštěni švestkovým koláčem a v družném rozhovoru s manželi Klíčovými, kteří nám ochotně a podrobně odpovídali na všechny naše otázky, jsme se dovídali o životě, práci, osudech i problémech obyvatel tohoto domova.

Po tomto téměř dvouhodinovém odpočinku jsme odjeli za posledním cílem naší cesty, do města Tábora. Tam se mohl každý individuálně rozhodnout, co si chce prohlédnout a jak využije čas daný do odjezdu. Někteří se uchýlili do hospůdek na obcerstvení kávou, pivem či zmrzlinou, jiní se vydali na průzkum města a našli se i tací, kteří nelitovali námahy a podnikli dobrodružný výstup na vyhlídkovou věž kostela za jistě nádherným rozhledem na město Tábor a jeho okolí. My jsme si prohlédli památné domy na náměstí, nahlédli do křivolakých starodávných uliček kolem a chvíli poseděli při poslechu hudby, kterou na náměstí provozovali dva mladí hudebníci. Nakonec jsme ještě zašli k rybníku Jordán. Pohled na jeho klidnou modrou hladinu na mne působil uklidňujícím dojmem a zaplašil myšlenky na pohnutou a bouřlivou minulost tohoto města.

Plni zážitků vraceli jsme se večer domů pohodlným autobusem s vysokými opěradly, za kterými jsme na sebe skoro neviděli. Dosti míst zůstalo volných; škoda pro ty, kteří si tento pěkný výlet nechali ujít, společně prožitky stmelují společenství.

Za přípravu a dobrou organizaci výletu patří naše poděkování sestře Marii Ortové. Zajistit tak bohatý program vyžaduje jistě hodně námahy a času. Lucii Kutové za její pomoc při něm a za průvodní slova v autobusu a podrobné informace ke všem místům našeho zastavení. Také děkujeme za hezké počasí, jízdu bez problémů a šťastný návrat a vůbec všem, kdo se o tento zdařilý výlet zasloužili.

Jiřina Adamcová

Rodinná dovolená na Perninku

Upozornění pro čtenáře: Veškerý obsah tohoto článku je pravdivý, nicméně vysoce subjektivně zabarvený osobou vypravěče. Pro více informací doporučujeme motivovat k vyprávění někoho z dalších účastníků výpravy nejlépe otázkou: „Tak jak jste se kurňa na té sborové dovolené vlastně měli?“

Sobota 3. 7. – Milý deníčku, dnes navečer konečně vyrazíme na prázdniny. Jedeme do Krušných hor. Snad to tam nebude moc krušné...

Na místo určení – chatu Archa v městečku Pernink – jsme dorazili v deset hodin večer. Chalupa ztichlá, hledáme živáčka. Nakonec několik živáčků nalezeno ve společenské místnosti. Jsem přivítána slovy Jiřího Orta: „No, to se pozná dcera faráře, akorát včas na večerní pobožnost!“

Neděle 4. 7. – Milý deníčku, dnes ráno jsme se probudili v Perninku v Krušných horách. Ti, kteří o nás v noci ještě nevěděli, nás vítají u snídaně. (Tuto sladkou nevědomost určitě náš syn nedopustil u těch, kteří s námi sdílí zeď pokoje. Tímto se ještě jednou omlouváme rodině Vokatých). I my jsme překvapení pestrostí personálního složení. Malí, velcí, tlustí, tencí, zvláště hodně těch malých, což zaručuje, že je chalupa cca od sedmi od rána do devíti do večera v neutuchajícím pulsu dětského (většinou radostného) ryku.

Jsme oproti ostatním cca o půl dne pobytu pozadu, tudíž neděli trávíme prozkoumáváním přilehlého okolí. Jiní se vydávají na výlet například na Vlčí jámy, aby zde v červenci shlédli zbytky zimního sněhu, nebo za české kopečky do německého Johannegeorgenstadtu. Odpoledne někteří navštěvují bohoslužby v Jáchymově.

Městečko Pernink je na první pohled krásné. Na druhý jakoby přeci jen postrádalo určité génus loci. Krásné secesní a prvorepublikové budovy, o které se zřejmě téměř nikdo po několik desetiletí nestaral, se mísí se stavbami socialistického realismu a původně jistě překrásnými chalupami, které bychom zřejmě občas mohli datovat i do století devatenáctého. V místním pidi-Sparu se pan prodavač může přetrhnout, aby nám vyhověl, konkurencí je mu zřejmě příjemný obchůdek U Patrika (ano, i my jsme se podívovali nad podnikavostí rodiny Kutových). Na oběd jsme se rozhodli zajít do restaurace Tina, kde nás obsloužil mladý, velmi milý číšník s poraněným kolenem, který zároveň s námi obsluhoval zcela plynou němečtinou německou rodinu u vedlejšího stolu. Takového by v Praze kolikrát pohledal.

Pak už jen čekáme, kdy se začne stmívat, abychom vyrazili na horu Plešivec hledat poklad neboli tzv. geocache. Vše vymyslel Tomáš Vokatý a zapálil pro věc skoro celé osazenstvo chalupy. Kolem deváté vyrazíme několika automobily, dříve

než se setmí a vrhneme se do lesa, ještě pokoříme místní rozhlednu a zkoukneme krásy kraje českého i německého. A pak už poslušně za Tomášem, který nám vysvětlí, co máme hledat. Malé napínáčky na stromech, které se při svitu baterky blyští, nás mají dovést k pokladu. Bohužel zjišťuji, že moje čelovka nevyzařuje dostatečné světlo, aby byly napínáčky vidět, takže se alespoň chopím funkce po-

slední ženy výpravy a správce jedné ze dvou vysílaček. Dobrymi společníky na chvostu jsou mi Jirka a Danek, se kterými pak už jen tupě následujeme rozvášněný dav. Bohužel už si nepamatuji, které z dětí našlo černý igelitový pytel pod stromem, ve kterém se skrývala plastová krabice plná malých roztodivných věcí, ze kterých byly všechny děti úplně nadšené. Zároveň jsme však jaksi zapomněli vzít s sebou podobnou řádku roztodivných věcí, kterou bychom na oplátku do krabice opět vložili, takže vůbec nechápu, proč jsme se všichni podepisovali do přiložené knihy návštěvníků pokladu a zanechali na místě činu tak očividné stopy.

Pondělí 5. 7. – Milý deníčku, dnes jsme se pokusili půjčit vozík za kolo, abychom konečně mohli všichni tři vyrazit na pořádný výlet. Bohužel máme ale smůlu, protože provozovatelé půjčovny jsou na dovolené na Moravě. Co taky dělat ve svátek doma. Ortovi se rozhodli potrápit Jirkovu plotýnku a vyráží na kolo – z kopce dolů a pak vlakem zpátky nahoru. Prý motivační výlet. Jsou nicméně tak hodní, že po návratu můžeme svěřit svého syna do jejich dočasné péče. Takže vyrážíme na kolo ve dvou – jako za mlada... Jedeme na Rýžovnu a jinou cestou zpátky. S nadšením zjišťujeme, že profil trati je mnohem přívětivější, než na jaký jsme zvyklí z Krkonoš. A krajina úplně nádherná. Zvlášť široká a daleká pláň kolem vesnice Rýžovna nás úplně ohromuje. Z poučné tabule se dozvídáme, že to dřív bývala německá vesnice, kde se původně těžil cín. Po odsunu Němců po druhé světové válce, byla ale postupně odsouzena k zániku. Zbylo jenom asi devět chalup ze sedmdesáti a místo kostela už jenom pár kamenů z původního zdiva.

Večer se všichni scházíme u ohně, pro který jeden z nás nasazoval holý život, když byl při přípravě dřeva napaden vosama přímo do obličeje. Sice to Patrikovi nejdřív pěkně nateklo, ale pak naštěstí zase zplasklo. Do opékání buřtíků nám občas trošku prší, nicméně nálada v mužstvu je výborná.

Úterý 6. 7. – Milý deníčku, dnešní počasí nám dosti překazilo plány. Prší a to ne jenom tak trošku, takže místo na Vlčí jámy, vyrážíme do víru maloměsta. Ostrov nad Ohří je město Perninku nejbližší a má v sobě zahrnovat zámek, zámecký park, historické náměstí s radnicí a další zajímavosti. Rozděluje mužstvo čítající rodiny Ortů, Kutů, Frostů a Ambrožů do třech vozů a plánujeme se setkat opět na náměstí v Ostrově. To ovšem ještě netušíme, že město má náměstí dvě, přičemž těžko říci, které náměstí je to hlavní. Jedno je vcelku drobné, s řadou historických domečků a starou radnicí. Tam přijíždí naše Yarča a Ortovic Zlaťák. K této historické části města ale přiléhá zcela nově vybudovaná čtvrť ve stylu socialistického realismu, ulice nalinkovány jako americké streets a avenues, náměstí obrovské, nová radnice na náměstí obrovská a honosná (a hnusná). Vše má zřejmě demonstrovat sílu socialistické ideologie. Tam přijíždí Kutovic červená Octavia. Nic ale nevzdáváme a asi tak po půl hodině vzájemného nahánění se konečně setkáváme na socialistickém Mírovém náměstí. Vyčerpání zkouškou orientace, obracíme svou mysl k nejbližšímu restauračnímu zařízení, kde se necháváme pohostit Kroutítkem (kuřecí řízek plněný nivou) a dalšími pochutinami. Nakonec shlédneme i pár výše zmiňovaných pamětihodností, jakožto i výstavu waldorfských hraček a navštívíme také malou zoologickou zahradu s albinským hadem a želvou ve tvaru housky.

Středa 7. 7. – Milý deníčku, dnes ráno měl konečně nastat ten velký okamžik výpůjčky vozíku za kolo, nicméně řečeno slovy klasika houby, houby. Alternativní a neméně hodnotný program naplánujeme s rodinou Radových. Po obědě se přesouváme jejich minibusem na horu Plešivec, kde znovu navštěvujeme místní vkusně zařízenou restauraci a rozhlednu. S břuchy plnými zmrzlinových pohárů a palačinek se ještě jednou kocháme nádherným výhledem až do sousedního Německa, viditelnost je oproti pondělnímu večeru báječná, nálada v mužstvu jakbysmet.

A na závěr dne se konečně dozvídáme radostnou novinu, že vozík za kolo je připraven k zapůjčení. Hned zítra se tedy chystáme zařadit mezi cyklistickou družinu sborového osazenstva, i když počet ujetých kilometrů zvláště rodiny Starobových, která se každý den ráno hned po snídani vytrácí a vrací se vždy až pozdě k večeru se šťastnými výrazy ve tváři, už nemáme šanci dohnat.

Čtvrtek 8. 7. Milý deníčku, tak je to tady. Vyrážíme na pořádný cyklistický výlet. Vlakem do Nových Hamrů a potom podél říčky Rolavy. Vše vymysleli Vokatí a my se s nimi jenom vezem. Vlak odjíždí 10.58, takže na nádraží přijíždíme

po Ambrožovsku cca v 10.53. To ale ještě netušíme, že Vokatí jsou mnohem drsnější kalibr, když přijíždí v momentě, kdy už vlak téměř odjíždí. Ale díky početné výpravě Vršovických, která tou dobou na stejném nádraží čekala na jiný vlak a která nám pomohla naložit do vlaku všechny naše krámy, jsme to obě rodiny stihly. A výlet byl skvělý a poučný. Například jsme se naučili, že na dvoule-

té děti platí, když tatínek s dítětem v sedačce na nosiči projíždí všemi loužemi, co na cestě existují a také, že není radno dítěti již naloženému v sedačce na kole nabízet, že mu utrhnou na cestu tu kytičku, kterou před chvílí vidělo. Protože tu, kterou vidělo, už stoprocentně znovu nenajdou a nějakou jinou se přece dítě nenechá odbýt.

Pátek 9.7. – Milý deníčku, chceme ještě rychle využít vozíku, který jsme si půjčili, tak vyrážíme na další výlet. Tentokrát nám trasu doporučili Starobovi, v jejichž rady ostrílených krušnohorských cyklo-výletníků máme absolutní důvěru. To ještě nevíme, že nám připravili cestu mimo jiné po Ježíškovské stezce, takže se o tomhle Ježíškovi dozvídáme spoustu zajímavých věcí, které se z Bible bohužel prostě nedozvíte. Z vytyčené trasy uhýbáme, abychom poobědvali v restauraci na Rýžovně, díky čemuž zjišťuji, že smažený eidam, je smažený eidam a žádný smažený bio kozí sýr se mu nevyrovná. Rýžovna nicméně evidentně přitahuje i další vršovické, jelikož tady během cca 10 minut potkáváme Tomáše Vokatého, který se právě chystal na hardcorový sjezd lesní cestou za rodinou na koupaliště – tehdy ale ještě netušil, co ho čeká, Markétu Starobovou sesedající z kola a ve stejný moment kolem nás ještě projíždí Radovi ve svém minibusu mířící na vydařený lesní piknik. Večer se pak všichni scházíme ve společenské místnosti a domlouváme se, co podnikneme příští rok. A věř nebo nevěř, milý deníčku, chata Archa v Perninku to vyhrála i pro příští rok. Jak by taky ne, když jsme se tu všichni měli tak báječně.

Kristina Ambrožová

Tábor poděbradského seniorátu

13. – 20. 8. 2010

Se letos konal na téma subkultury. Celý týden jsme se pohybovali v oblasti Křížlic. A proč o tom píšu? Protože duchovní doprovod celý týden dělal Jiří Ort a Helena Junová.

Sjelo se nás kolem třiceti, což je myslím krásný počet. A ačkoliv je to číslo docela velké, stejně jsme byli jedna parta, což se mi velmi líbilo.

Každý den jsme se stylizovali do role určité „subkultury“ - bezdomovci, feťáci, barbieny... A v rámci těchto dní jsme hráli tématicky zaměřené hry. Dopoledne měla Helena Junová biblické programy, večer měl táta pobožnosti.

I když nám moc nevyšlo počasí (jakožto skauti jsme absolvovali celodenní výlet v dešti), tak to celé bylo krásně povedené. Dokonce bylo i početné zastoupení z Prahy, a to z nuselské mládeže, která je tak trochu poděbradská.

Zkrátka a dobře byl to nádherně prožitý týden, při kterém jsem měl tolik zážitků, že na ně budu ještě dlouho vzpomínat.

Daniel Ort

Knihy pro děti

Rád bych vás upozornil na dvě knihy pro děti, které jsou ke koupi v našem sboru. Obě vydal Zdeněk Susa ve svém nakladatelství a obě stojí za přečtení. A nejen dětmi.

První knihu napsal br. farář *Jaroslav Vetter* a jmenuje se **Ve tmě se blýská sekera**. Je to dobrodružně a velice fundovaně podaný Gedeónův příběh z knihy soudců. Hlavním hrdinou však není Gedeon, ale malý kluk Půra, jehož jméno se v biblickém příběhu skutečně objevuje.

Druhou knihu – **Vítkovy prázdniny** – napsal *Pavel Domin* a zve nás v ní do kraje, kde faráruje náš milý bratr farář Lukáš Klíma s celou svojí rodinou. A to do období Tolerančního patentu. Doba napjatých náboženských vztahů i velkých očekávání se před námi otevírá na příběhu dvou chlapců – Vítky a Tomáše. Každý je z jiného prostředí, ale spojuje je přátelství. Přátelství, které pomáhá pochopit druhého člověka a boří hradby, které vypadají často tak nepřemožitelně.

Třetí kniha, kterou bych vám rád doporučil, není ve sboru ke koupi, ale nebude problém ji koupit v Kalichu. K mé velké radosti Kalich znovu vydal knihu *Ludka Rejcherta* „**Taková dlouhá cesta**“. Autor v ní popisuje otevřeným, čtivým a zároveň fundovaným způsobem historii církve od jejího vzniku na konkrétních historických postavách. Mohu vás ujistit, že tuto knihu si přečte rád i dospělý.

Takže vám všem přeju vše dobré v novém školním roce a pěkné počtení.

Jiří Ort

Českobratrská církev evangelická

Synodní rada, poštovní příhrádka 466, 111 21 Praha 1, Jungmannova 9
tel.: 224 999 211, fax: 224 999 219, e-mail: e-cirkev@e-cirkev.cz; www.e-cirkev.cz

Sborům Českobratrské církve evangelické,
střediskům Diakonie ČCE

Praha, 11. srpna 2010
Č.j.: ÚCK/1237/2010

Povodňová pomoc

Vážení bratři a vážené sestry,

děkujeme Vám všem, kteří jste již v letošním roce přispěli finančními prostředky na pomoc lidem, kteří byli zasaženi povodněmi. Příroda není letos příliš milosrdná vůči lidem, kteří bydlí u vodních toků a zejména na severu naší republiky byla opět postižena spousta rodin.

Diakonie ČCE se prostřednictvím médií a svých základů zřízených aktuálně v Liberci a v České Lípě zapojila do konkrétní pomoci v postižených oblastech a zorganizovala:

- brigádní pomoc dobrovolníků,
- zapůjčování vysoušečů,
- povodňovou sbírku.

Synodní rada rozhodla o finančním příspěvku na povodňovou práci Diakonie z Fondu sociální a charitativní pomoci ve výši 150 000,- Kč.

Synodní rada se rozhodla nevyhlašovat vlastní povodňovou sbírku a doporučuje jednotlivcům i sborům přispět na **povodňový účet Diakonie ČCE č. 27196349/0800**.

Pokud byste rádi vypomohli materiální pomocí, doporučujeme drobné věci (vody, desinfekční prostředky apod.) doručit přímo na základny Diakonie do Liberce a České Lípy. Objemnější věci, jako je oblečení, nábytek aj., nabídněte Diakonii Broumov po dohodě na tel. čísle: 224 316 800 nebo 224 314 203, případně na oblastních či místních katolických charitách.

Vaše podněty, popř. žádosti o zapůjčení techniky, či jiné pomoci můžete zasílat na adresu: povodne@diakoniecce.cz nebo telefonicky na čísle: 242 487 817.

S bratrským pozdravem

Lia Valková, synodní kurátorka

Joel Ruml, synodní senior

Vojen Syrovátka, předseda humanitární komise ČCE

Recepty

Bílé Lasagne

Suroviny (množství dle potřeby):

kupované nebo domácí těstoviny zvané lasagne (těstovinové placky)

brokolice

kuřecí maso

mouka

smetana

jogurt

eidam

sůl, oregano, koření (např. muškátový oříšek)

Těstoviny (lasagne) uvaříme dle návodu, dáváme pozor, aby se nepotrhalý a neslepily. Mezitím si připravíme náplň, takto: kuřecí maso a brokolici nakrájíme nadrobno a lehce osmahneme na pánvičce (s olejem, příp. ještě podlít vodou a chvíli dusit). Pak přidáme sůl a koření a zasypeme moukou, promícháme a po chvíli přidáme smetanu (či mléko) – průběžně přidáváme a mícháme až vznikne dostatek husté omáčky.

Plnění: do vymazané zapékací misky dáme nejdříve vrstvu náplně, pak placku lasagne, pak opět náplň a vrstvíme jak dlouho nám vyjdou suroviny, poslední vrstva má být lasagne. Navrh pak dáme ještě omáčku z jogurtu a nastrouhaného eidamu.

Pečeme asi 20-30min. ve středně vyhřáté troubě.

Dobrou chuť přeje Lenka Vokatá

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč